



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 392/2010-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. februára 2011 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika, v konaní o sťažnosti JUDr. D. K., B., zastúpenej advokátkou E. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu sp. zn. 1 Dso 3/2009 z 26. júla 2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. D. K. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu sp. zn. 1 Dso 3/2009 z 26. júla 2010 porušené boli.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu sp. zn. 1 Dso 3/2009 z 26. júla 2010 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky – odvolaciemu disciplinárnemu súdu na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť D. K. trovy konania v sume 303,31 € (slovom tristotri eur a tridsaťjeden centov) na účet jej právnej zástupkyne advokátky E. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 392/2010 z 19. októbra 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. D. K. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – odvolacieho disciplinárneho súdu (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „odvolací disciplinárny súd“) sp. zn. 1 Dso 3/2009 z 26. júla 2010 a súčasne ním odložil vykonateľnosť tohto rozhodnutia najvyššieho súdu.

K prijatej sťažnosti sa vyjadril predseda najvyššieho súdu podaním sp. zn. KP 4/2010 z 10. novembra 2010. V stanovisku, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 15. novembra 2010, sa okrem iného uvádza:

«Pokial' JUDr. D. K. vo svojej sťažnosti namieta neústavnosť rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - odvolacieho disciplinárneho súdu sp. zn. 1 Dso 3/2009 z 26. júla 2010, v komparácii obsahu predmetného rozhodnutia a obsahu príslušného spisu možno zistiť, že odvolací disciplinárny súd pri svojom rozhodnutí vo významnej miere bral do úvahy obhajobné vyjadrenia menovanej, ktoré vznášala v priebehu disciplinárneho konania.

Vo svojom vyjadrení k návrhu na začatie disciplinárneho konania z 10. októbra 2008 a potom v záverečnej reči na ústnom pojednávaní prvostupňového disciplinárneho súdu konanom 12. februára 2009 poukazovala na porušenie čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky, keď „svojim návrhom na začatie disciplinárneho konania voči nej porušil citovaný článok Ústavy Slovenskej republiky a ignoroval zákonom stanovený postup pri vyšetrowaní trestných činov a bez zákonného splnomocnenia svojvoľne nahradil orgány činné v trestnom konaní a všeobecný súd, ktoré jediné sú oprávnené vyšetrowať a prejednávateľ trestné činy osôb vrátane sudcov. Svojim návrhom vlastne minister sám rozhodol, že spáchala trestný čin krivej výpovede, a to napriek tomu, že každý je povinný rešpektovať prezumpciu nevinu.“

Odvolací disciplinárny súd po zrušení rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho súdu z 12. februára 2009, sp. zn. 1 Ds 13/2008, podľa § 125 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich v znení zmien a doplnkov vec postúpil na posúdenie Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu justičnej a kriminálnej polície B.

V tejto súvislosti sťažovateľka v sťažnosti mylne uvádza, že disciplinárny odvolací súd jej konanie kvalifikoval ako trestný čin.

Takáto konštatácia nezodpovedá skutočnosti.

Vo svojom rozhodnutí iba poukázal, že skutočnosti, ktoré sa sťažovateľke kládli za vinu v disciplinárnom konaní, sa prekrývajú so znakmi skutkovej podstaty trestného činu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 2 Tr. zák., a teda v zmysle § 125 ods. 1 Tr. por. je relevantný dôvod, aby bolo disciplinárne konanie prerušené a aby bola vec postúpená na posúdenie príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní.

V takýchto prípadoch preverovanie oznámení podlieha režimu upravenému v prvej hlave (postup pred začatím trestného stíhania) druhej časti (predsúdne konanie) zákona č. 301/2005 Z. z. (Trestný poriadok) a neznamená automatické trestné stíhanie dotknutej osoby, pretože po jeho ukončení môže policajný orgán rozhodnúť v alternatívach uvedených v § 197 ods. 1 Tr. por. (vrátane odmietnutia veci).

Zámerom odvolacieho disciplinárneho súdu v napadnutom rozhodnutí bolo, aby o relevantnom skutkovom stave rozhodol orgán so zákonom vymedzenou právomocou, ako je to u ostatných občanov, ktorí nemajú iný status vyplývajúci z osobitných právnych predpisov.

Posúdenie otázky, či v takomto postupe došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľky odvolací disciplinárny súd ponecháva na úvahu Ústavného súdu Slovenskej republiky.»

Právna zástupkyňa sťažovateľky sa k stanovisku najvyššieho súdu nevyjadrila.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od konania verejného ústneho pojednávania.

II.

V predmetnej veci bolo úlohou ústavného súdu rozhodnúť o tom, či rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho súdu sp. zn. 1 Dso 3/2009 z 26. júla 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Porušenie označených práv vidí sťažovateľka najmä v tom, že odvolací disciplinárny súd v jej veci porušil zásadu „zákazu reformatio in peius“, ktorá je jednou zo základných zásad spravodlivého súdneho konania.

Ústavný súd zo sťažnosti, jej príloh a vyžiadaného spisu najvyššieho súdu zistil, že v tomto konaní minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) podal 10. septembra 2008 disciplinárnemu súdu návrh na začatie disciplinárneho konania proti sťažovateľke. V návrhu sa jej kládlo za vinu, že svojím konaním porušila základnú povinnosť sudcu podľa § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o sudcoch“) tým, že *„v konaní obžalovaných Z. S. a PhDr. E. K. vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 6 T 47/07 pre trestné činy ohovárania vypovedala na hlavnom pojednávaní ako svedkyňa, pričom v rámci tohto výsluchu mala uviesť nepravdivé skutočnosti a hodnotiace úsudky týkajúce sa výkonu funkcie predsedu Okresného súdu Žilina JUDr. P. P. v období rokov 1997-1999, čím údajne zasiahla do osobnostnej sféry menovaného“*.

Prvostupňový disciplinárny súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Ds 13/2008 rozhodol 12. februára 2009 tak, že uznal sťažovateľku za vinnú z disciplinárneho previnenia podľa 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch, pretože porušila základnú povinnosť sudcu podľa § 30 ods. 1 zákona o sudcoch zdržať sa v občianskom živote všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu, ale súčasne podľa § 117 ods. 10 tohto zákona upustil od uloženia disciplinárneho opatrenia.

Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie obidvaja účastníci konania, minister proti tej časti rozhodnutia, v ktorej bolo upustené od uloženia disciplinárneho opatrenia, a sťažovateľka napadla celé rozhodnutie s odôvodnením, že sa nedopustila žiadneho disciplinárneho previnenia, rozhodnutie považuje za nejasné, vec je nesprávne aj právne posúdená a žiadala, aby ju súd „*v plnom rozsahu oslobodil*“.

O ich odvolaniach rozhodoval odvolací disciplinárny súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Dso 3/2009. Rozhodnutím z 26. júla 2010 rozhodol tak, že odvolanie ministra považoval za nedôvodné a o odvolaní sťažovateľky rozhodol tak, že zrušil rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu podľa § 131 ods. 4 zákona o sudcoch a súčasne podľa § 125 ods. 1 zákona o sudcoch prerušil konanie s tým, že sa vec „*postupuje Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu justičnej a kriminálnej polície B.*“.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý je oprávnený a povinný posúdiť namietanú neústavnosť konania a rozhodovania v tejto veci, pretože niet iného nadriadeného alebo opravného súdu, ktorý by chránil základné práva sťažovateľky ako účastníčky disciplinárneho konania podľa ústavy a dohovoru pred odvolacím disciplinárnym súdom.

Disciplinárny súd v zmysle judikatúry ústavného súdu sa síce nepovažuje za všeobecný súd, ktorého právomoc je vymedzená v čl. 142 ods. 1 ústavy, ale na druhej

strane je súdom, ktorého pôsobnosť je definovaná v zákone o sudcoch a je zameraná výlučne na disciplinárne veci sudcov všeobecných súdov (m. m. PL. ÚS 7/02).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94).

Všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06, IV. ÚS 96/07). Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorým je Slovenská republika viazaná.

Výklad a aplikácia zákonných predpisov musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonitosti tak, aby bola

zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom.

V danom prípade sa ústavný súd musel vysporiadať najprv s otázkou, či disciplinárne konanie má povahu a znaky trestného konania a či mal odvolací disciplinárny súd prihliadať pri svojom rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky na základnú zásadu, ktorá sa aplikuje najmä v trestných veciach, ale i správnych veciach, t. j. či v namietanom disciplinárnom konaní bola, alebo nebola porušená zásada *reformatio in peius*, ktorá je jednou zo základných zásad spravodlivého súdneho konania, a či prípadné porušenie tejto zásady je v príčinnej súvislosti so základným právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Konanie pred disciplinárnym súdom upravuje tretia časť zákona o sudcoch a podľa § 150 ods. 2 (Spoločné ustanovenia) tohto zákona sa na disciplinárne konanie primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu (Trestný poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné.

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je dodržiavanie zásady zákazu *reformatio in peius*, ktorá sa podľa názoru ústavného súdu musí dodržiavať nielen v trestných veciach, resp. správnych veciach, ale i v disciplinárnych konaniach vedených proti sudcom ako predstaviteľom nezávislej súdnej moci, ktorým hrozí pozbavenie osobnej slobody, alebo aj iná závažná ujma, napr. zbavenie funkcie sudcu, trestné stíhanie sudcu a pod., keďže na toto konanie sa primerane vzťahujú a aplikujú aj príslušné ustanovenia Trestného poriadku [kde je táto zásada v súčasnosti premietnutá napr. v ustanoveniach § 195 ods. 1 (pri väzbe) alebo v § 308 ods. 1 a § 322 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku].

Táto zásada má základ už v rímskom práve (*Reformatio in peius iudici apelato non licet* – porovnaj *Digesta* 49, 1, 1, pr. – *Ulpianus*) a je plne aplikovaná aj v súčasnosti v právnom poriadku Slovenskej republiky. Podstatou tejto zásady je garantovať možnosť

(obvineného) napadnúť rozhodnutie opravným prostriedkom bez obáv a rizika, že sa jeho situácia zhorší (Šámal, P. a kolektív: Trestný poriadok, komentár. II. diel, 5. vydanie. Praha: C. B. Beck, 2005. s. 1959), teda garantovať slobodu odvolacieho práva zaručeného v druhej hlave (siedmy oddiel ústavy) a v dôsledku toho i základného práva na obhajobu. Túto zásadu je potrebné dodržiavať, ako aj aplikovať, pokiaľ možno vždy najširšie a vždy iba materiálne, nie formálne.

Uplatnením tejto zásady bol viazaný aj odvolací disciplinárny súd v prípade sťažovateľky. Pri svojom rozhodovaní mal dôsledne brať do úvahy skutočnosť, že postavenie sťažovateľky na základe jej podaného odvolania („... *odvolanie ministra spravodlivosti dôvodné nie je...*“ – pozri s. 5 rozsudku) v ďalšom konaní, ktoré nastalo po rozhodnutí odvolacieho orgánu, sa zhoršilo. Tým, že vec postúpil orgánom činným v trestnom konaní s odôvodnením, že skutočnosti, ktoré sa sťažovateľke kladú za vinu, majú znaky trestného činu, postavil sťažovateľku bez akejkoľvek pochybnosti do horšej situácie, pretože jej prípadné protiprávne konanie kvalifikoval znakmi trestného činu, pričom konanie označené ministrom (žalobcom) bolo kvalifikované iba ako priestupok, resp. disciplinárne previnenie. Teda zákaz *reformatio in peius* sa vzťahuje, resp. neobmedzuje len na výrok o treste, ale na akúkoľvek zmenu rozhodnutia, ktorou by sa zhoršovalo postavenie obžalovaného. Tento zákaz sa logicky uplatní nielen vtedy, keď odvolací súd sám vydá konečné rozhodnutie vo veci, ale aj keď zruší napadnuté rozhodnutie a vec vráti na ďalšie konanie. V danej veci sa nepochybne zhoršilo procesné postavenie účastníka konania iba v dôsledku využitia jeho odvolacieho práva, keďže vec bola odstúpená orgánom činným v trestnom konaní na trestné stíhanie.

Ústavný súd sa v tomto smere stotožňuje aj s judikatúrou Ústavného súdu Českej republiky (napr. I. ÚS 670/2005) a všeobecných súdov pôsobiacich v Českej republike v trestných veciach, z ktorej vyplýva, že „Za zmenu rozhodnutia v neprospech obvineného možno považovať akúkoľvek zmenu a v ktoromkoľvek výroku, pokiaľ zhoršuje postavenie obvineného a priamo sa ho dotýka...“ (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 1. júla 1998 sp. zn. 5 Tz 57/98), alebo hovorí o tom, že „zákaz *reformatio in peius*“... tiež znamená, že „sudcovi (súdu), ktorý prejednáva odvolania, nie je dovolené

zmeniť rozhodnutie prvostupňového súdu k horšiemu, inak by sa totiž právo na podanie opravného prostriedku stalo do značnej miery formálnym, kedy síce určité osoby by mali právo podávať opravné prostriedky, ale z obavy..., že toto právo by sa mohlo obrátiť proti nim, by ho radšej nevykonávali.“ (porov. Šámal, P.: K úpravě trestního procesu v letech normalizace alebo Vývoj práva v Československu v letech 1945-1989, Praha: Karolinum, 2004. s. 328).

Námietky, ktoré predniesla sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom, sa preto javia od začiatku ako dôvodné a opodstatnené. Hrozba začatia trestného konania, *„predstavuje nepochybne závažný zásah do osobnej integrity každého, proti ktorému sa vedie. Sudcovi, ktorý je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin, navyše hrozí podľa § 22 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu. Táto skutočnosť má negatívny dopad nielen na profesijný život sudcu, ale predovšetkým na jeho osobný život, vrátane negatívnych ekonomických dôsledkov (radikálne zníženie funkčného platu sudcu - § 22 ods. 7 cit. zákona). Je nepochybne, že takýto zásah do práv sťažovateľky by jej mohol spôsobiť závažnú ujmu.“*

Keďže v prípade sťažovateľky požiadavka minimálnych garancií procesnej povahy (jednou z nich je zákaz reformatio in peius) ustanovených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nebola dodržaná, postup odvolacieho disciplinárneho súdu mal za následok popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyslovil, že uznesením odvolacieho disciplinárneho súdu sp. zn. 1 Dso 3/2009 z 26. júla 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 56 ods. 3 písm. d) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil, obnovil stav pred porušením základného práva alebo slobody.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala aj o zrušenie napadnutého uznesenia sp. zn. I Dso 3/2009 z 26. júla 2010 a navrhla, aby vec bola najvyššiemu súdu vrátená na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 v spojení čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo v záujme účinnej ochrany jej práv, aby vydal odvolaciemu disciplinárnemu súdu príkaz, aby vo veci opätovne konal (bod 2 výroku tohto nálezu) a postupoval vo vzťahu k nej podľa zásady *reformatio in peius*. V tomto konaní bude viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou E. K. Sťažovateľka trovy konania vyčíslila sumou 303,31 €.

Ústavný súd pri priznaní trov konania zistil, že požadovaná suma je vypočítaná v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, preto sťažovateľke priznal podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde trovy konania v tejto sume.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2011